

Αυταρχική θωράκιση, αναχώματα και μετωπική πολιτική

Τις μέρες που ο Νετανιάχου εφαρμόζει την «τελική λύση» στη λιμοκτονούσα Γάζα και το πλάνο περαιτέρω εποίκισμών στη Δυτική Όχθη, προκειμένου ο σιωνισμός να προλάβει έστω και την καθυστερημένη αναγνώριση ξεδοντιασμένου Παλαιστινιακού κράτους από τους ηγέτες δυτικών δυνάμεων, ο αγώνας για να σταματήσει η γενοκτονία και για την αναγνώριση μιας πραγματικά ελεύθερης Παλαιστίνης στα ιστορικά της εδάφη δεν μπορεί παρά να είναι (στην Ελλάδα και διεθνώς) το πρώτο θέμα, **το μέτρο της ανθρωπιάς μας. Σε αυτή την κατεύθυνση η Παλαιστίνη αποτελεί επίσης το απόλυτο μέτρο διαχωρισμού του δικού μας κόσμου της αλληλεγγύης,** των κινήσεων του BDS για μποϊκοτάζ στις σχέσεις με το Ισραήλ, των μεγάλων διαδηλώσεων στις 10 Αυγούστου σε κάθε γωνιά του «τουριστικού παραδείσου», των ανθρώπων του March to Gaza που βάδισαν στην Αίγυπτο και του Global Sumud Flotilla που θα πλεύσουν προς τη πολιορκημένη Γάζα, από τη μία και από την κυβέρνηση του «είμαστε με το Ισραήλ κι αν σας αρέσει» και του ξεπουλήματος της ΕΛΒΟ σε ισραηλινά συμφέροντα, από την άλλη.

Όμως παράλληλα οι εξελίξεις και σε άλλα επίπεδα δεν μένουν πίσω και έχουν το ρόλο τους στην πολιτική της ΝΔ, ειδικά όσο φαίνεται να πλησιάζει η δημόσια ανακοίνωση του πολιτικού rebranding Τσίπρα σε μια προσπάθεια από τμήματα του εγχώριου κεφαλαίου και κάποιων ευρωπαϊκών κέντρων εξουσίας να στηθεί πειστική συστημική εναλλακτική στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Οι παροχές στη ΔΕΘ είναι δεδομένες από πλευράς ΝΔ που προσπαθεί να επουλώσει πληγές κι απώλειες από τα σκάνδαλα και τη διαφθορά με τελευταίο επεισόδιο σε αυτήν την ατελείωτη σειρά τις παράνομες γαλάζιες επιδοτήσεις μέσω ΟΠΕΚΕΠΕ.

Όσο όμως οι πολιτικές εξελίξεις αναμένονται ενδιαφέρουσες και ρευστές, η ΝΔ βαθαίνει το δόγμα «Νόμος και Τάξη» και ολοκληρώνει μετά από μια εξαετία έναν κύκλο αυταρχικών τομών στο κράτος που το θωρακίζουν ακόμα περισσότερο τόσο ιδεολογικά όσο και υλικά. Συγχρόνως, υιοθετεί ακόμα περισσότερες πολιτικές ακροδεξιάς έμπνευσης έχοντας επίγνωση των απωλειών από τα «δεξιά της» και με σκοπό την ανάσχεσή τους.

Πρώτο χρονικά ήρθε το νομοσχέδιο για τα Πανεπιστήμια με μέτρα ασφαλείας όπως η ελεγχόμενη είσοδος και οι κάμερες που υποχρεώνονται να εγκαταστήσουν οι Διοικήσεις των Σχολών με ρητές επιπτώσεις και για αυτές αν δεν το κάνουν, μια προσπάθεια που κουρελιάζει το αυτοδιοίκητο και είναι δεδομένα οριακή στη συνταγματικότητά της αλλά και στην τήρηση ή μη του νόμου για την

προστασία των προσωπικών δεδομένων. Μαζί τους βέβαια ήρθαν τα πειθαρχικά συμβούλια που στην πραγματικότητα τιμωρούν τους φοιτητές που δεν κοιτούν μονάχα τις σπουδές τους και τελικά ποινικοποιούν τη δράση και τα εργαλεία των Φοιτητικών Συλλόγων μέσω των οποίων παραδοσιακά στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης μπλοκάρονταν κυβερνητικές αναδιαρθρώσεις, τόσο στην εκπαίδευση όσο και ευρύτερα αφού η νεολαία είχε ρόλο πυροδότη στο σύνολο σχεδόν των κοινωνικών αγώνων. Παράλληλα στοχεύουν στη (με νομικούς όρους) «γενική πρόληψη» σκορπώντας τον φόβο και τον τρόμο στους φοιτητές/τριες που άλλωστε απειλούνται πια και με διαγραφές. Όλα τα παραπάνω σχετίζονται και με την ολοκλήρωση ενός κύκλου συνολικής επίθεσης της ΝΔ όχι μόνο στη δημόσια δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση (με την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων) αλλά και στον χαρακτήρα των Πανεπιστημίων ως χώρων κοινωνικών διεργασιών, αμφισβήτησης, αναπαραγωγής αριστερών και προοδευτικών ιδεών — δηλαδή πρόκειται για μια απόπειρα εφαρμογής αυτού που ο Βορίδης έλεγε «να θωρακίσουμε τους θεσμούς από την Αριστερά».

Το χτύπημα στη συνδικαλιστική δράση και τα πειθαρχικά δεν αποτελούν «προνόμιο» που η κυβέρνηση επιφυλάσσει μόνο για τα πανεπιστήμια, αλλά έρχεται να τα επιβάλλει και στους χώρους δουλειάς. Το Νέο Πειθαρχικό Δίκαιο για τους δημοσίου υπαλλήλους που έρχεται προς ψήφιση είναι ενδεικτικό της κατάστασης. Μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει την αύξηση των αρμοδιοτήτων τους για κάθε πιθανή συμπεριφορά, ενώ ακόμα και μια απλή αναίτια προσαγωγή σε μια διαδήλωση σε θέτει σε αυτοδίκαιη αργία δίχως καν πειθαρχική διαδικασία. Επίσης περιλαμβάνει την αντιδραστική αλλαγή στη σύνθεση τους με την κατάργηση της εκπροσώπησης των εργαζομένων σε αυτά (αιρετοί) με αποκλειστική πλέον σύνθεσή τους με μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, δηλαδή διορισμένους συμβούλους του Δημοσίου. Τέλος θεσμοθετεί ως «ιδιώνυμο αδίκημα» την άρνηση υπαλλήλου να συμμετέχει στην αξιολόγηση με πολύ βαριές οικονομικές και διοικητικές επιπτώσεις που φτάνουν μέχρι τη δυσμενή μετάθεση ή ακόμα και την αργία. Ήδη βρίσκονται σε εξέλιξη διώξεις εκπαιδευτικών (Λάζου, Τουλγαρίδης, Χοτζόγλου). Αυτά δεδομένα θα επιφέρουν επιπτώσεις για το εργατικό κίνημα και στόχο έχουν να περιορίσουν ακόμα περισσότερο τη δυνατότητά του να αντιπαρατίθεται αποτελεσματικά με την εργοδοσία είτε αυτή είναι το ίδιο το κράτος είτε οι επιχειρηματίες.

Λίγο διαφορετικά είναι τα πράγματα στην τρίτη μεταρρύθμιση που αναμένεται λίγο πριν ή λίγο μετά τη ΔΕΘ να ψηφιστεί και αφορά το Υπουργείο Μετανάστευσης αλλά στην ουσία αυτό της Δημόσιας Τάξης (πάλι). Η Ελλάδα παίζει εδώ και χρόνια τον ρόλο του συνοριοφύλακα της ΕΕ με το έγκλημα στην Πύλο και τους εκατοντάδες πνιγμένους από το ελληνικό λιμενικό, πρόσφυγες και μετανάστες, να είναι το αποκορύφωμα αυτής της δολοφονικής ρατσιστικής πολιτικής στα σύνορα, παράλληλα όμως με επιμέρους διμερείς συμφωνίες με κράτη της νοτιοανατολικής Ασίας για μετακίνηση και απασχόληση εργατικού δυναμικού στην ελληνική ύπαιθρο. Η άφιξη μεταναστών στην Κρήτη μέσα στο καλοκαίρι, κυρίως ανθρώπων από την Αφρική, αντιμετωπίστηκε από τον διάδοχο του μπλεγμένου στο σκάνδαλο ΟΠΚΕΠΕ Βορίδη, τον Πλεύρη (που τόνιζε την «ανάγκη για νεκρούς στα σύνορα»), με μια νομοθετική διάταξη αναστολής του δικαιώματος αίτησης για διεθνή προστασία για τρεις μήνες, συνοδευόμενη από εγκλεισμό. Πρόκειται για κίνηση προδήλως αντίθετη στο ενωσιακό δίκαιο και βέβαια στην κυρωμένη από την Ελλάδα Σύμβαση της Γενεύης για το άσυλο. Τελικά όμως, αυτή η

έμπνευση δεν ήρθε ως προσωρινή πράξη στο ήδη εγκαθιδρυμένο καθεστώς εξαίρεσης στο οποίο ζουν στη χώρα μας μεταναστευτικοί πληθυσμοί αλλά περισσότερο αποτέλεσε τον προθάλαμο του νέου φριχτού νομοσχεδίου. Σε αυτό, η απόρριψη ασύλου ή η παραμονή χωρίς νόμιμα έγγραφα δεν θα αντιμετωπίζεται πια μονάχα με διοικητικές κυρώσεις (κράτηση, διαδικασία επιστροφής με όσα κράτη υπάρχουν σχετικές συμφωνίες) αλλά θα συνιστά ποινικό αδίκημα με ποινή μάλιστα που εκ του νόμου δεν θα μπορεί να ανασταλεί. Εν ολίγοις οι επιλογές των κατατρεγμένων είναι δύο και είναι απάνθρωπες: Πνιγμός ή φυλακή. Μάλιστα όταν το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ([ΕΔΔΑ](#)) 6με απόφασή του βάζει εν μέρει φρένο στα σχέδια Πλεύρη, η κυβέρνηση Μητσοτάκη στον αυταρχικό της κατήφορο το αγνοεί και το εντάσσει στον ήδη κηρυγμένο πόλεμο στοχοποίησης απέναντι στις οργανώσεις υπεράσπισης δικαιωμάτων, υιοθετώντας πλήρως την ακροδεξιά και (μετ)εμφυλιακή ρητορική περί «αντεθνικής στάσης». Άραγε είναι τέτοια και το [Διοικητικό Πρωτοδικείο](#);

Τα πλήγματα στο κράτος δικαίου είναι διαρκή ήδη από τη συγκάλυψη σκανδάλων όπως αυτό των παρακολουθήσεων και εγκλημάτων όπως αυτό των Τεμπών, ενώ το καλοκαίρι που διανύουμε και το φθινόπωρο που πλησιάζει χαρακτηρίζονται, μετά μάλιστα από το ξελάσπωμα Βορίδη-Αυγενάκη από το σκάνδαλο ΟΠΕΚΕΠΕ παρά τα πορίσματα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας, από κινήσεις σε αυτή την κατεύθυνση με διαφορετικές επιμέρους στοχεύσεις αλλά έναν κοινό παρονομαστή. Αυτός είναι η οργάνωση ενός ακόμα πιο αυταρχικού κράτους, ολοένα και πιο συρρικνωμένου ως προς τις κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία, πρόνοια, πολιτική προστασία) και τα δικαιώματα, εγγυητή ιδιωτικοποιήσεων δημόσιων αγαθών και ανισοτήτων, ολοένα και πιο εχθρικού και κατασταλτικού στην υπεράσπιση των μεταπολιτευτικών λαϊκών κατακτήσεων, ολοένα και πιο ρατσιστικού στους μετακινούμενους πληθυσμούς του Παγκόσμιου Νότου, όλο και πιο αδιαπέραστου από τις διεκδικήσεις των πολλών, όλο και πιο θωρακισμένου απέναντι στα αιτήματα βελτίωσης της ζωής τους.

Απέναντι σε αυτή την αυταρχική κυβερνητική πολιτική είναι καταρχάς απαραίτητο ένα ρωμαλέο κίνημα δικαιωμάτων και ελευθεριών, ώστε να μπει ένα φρένο — όπως συνέβη στη Νέα Σμύρνη απέναντι στην κατασταλτική μανία στις γειτονιές αλλά και με την ήττα της ΝΔ στην περίπτωση της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Είναι αναγκαίο για ένα τέτοιο κίνημα να βγάλει από τη φυλακή τον Νίκο Ρωμανό και τους εθελοντές πυροσβέστες της Πάτρας που προφυλακίστηκαν χωρίς στοιχεία για να δείξει έργο η κυβέρνηση που κάθε χειμώνα δέρνει τους πυροσβέστες, να απαντήσει δυναμικά στις απειλές διώξεων προς τον Ιάσονα Αποστολόπουλο και όποιον ορθώνει ανάστημα απέναντι στη γενοκτονία των Παλαιστινίων. Είναι αναγκαίες οι επιμέρους νικηφόρες μάχες σε επίπεδο ανάσχεσης του αυταρχικού κατήφορου καθώς αυτές μπορούν να αποδυναμώσουν κι άλλο την κυβέρνηση, να δώσουν ελπίδα, να σπάσουν τον φόβο στις συνειδήσεις του κόσμου και να τροφοδοτήσουν τις επόμενες μάχες για Δικαιοσύνη, ελευθερία και δημοκρατικά δικαιώματα, εξασφαλίζοντας ζωτικό χώρο για το ίδιο το κίνημα. Για όλα αυτά αναγκαίος όρος είναι η πιο πλατιά συστράτευση και ενότητα σε κάθε κοινωνικό χώρο (συνδικάτα, φοιτητικούς συλλόγους, συλλογικότητες γειτονιάς κλπ)

μακριά από τον κατακερματισμό και τις τεχνητές διαφοροποιήσεις, με οργάνωση και συλλογική φροντίδα στον δρόμο και βέβαια υπομονή κι επιμονή στην υπόθεση των δικαιωμάτων ως κάτι που δεν παραχωρείται αλλά. Κανένας και καμία δεν περισσεύει σε αυτή την υπόθεση!

Σε αυτό το πλαίσιο, πολύ μεγάλη σημασία στην ενίσχυση ενός τέτοιου κινήματος θα έχουν και οι εκλογές του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών τον προσεχή Νοέμβριο. Πρόκειται για επιστημονικό σύλλογο του οποίου η κατεύθυνση μπορεί να παίξει μεγάλο ρόλο στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων της κοινωνικής πλειοψηφίας. Είναι στοίχημα ένας τέτοιος Σύλλογος να μην είναι σιωπηλό παρακολούθημα της κυβέρνησης ή απλώς ένας συντεχνιακός μηχανισμός αλλά αντιθέτως ένας φορέας που θα παίρνει θέση απέναντι στο ξήλωμα του κράτους δικαίου, ένας φορέας μαχητικής υπεράσπισης των δικαιωμάτων της κοινωνίας, ένας άγρυπνος φρουρός των λαϊκών ελευθεριών στην πράξη. Από τη δίκη της ΧΑ ως τις μεγάλες αντικατασταλτικές διαδηλώσεις το 2021 κόντρα στις αντισυνταγματικές απαγορεύσεις και από τα διεθνή συνέδρια νομικών για τα εγκλήματα πολέμου του Νετανιάχου ως το ξεσκέπασμα του εγκλήματος των Τεμπών και της Πύλου, μόνο αδιάφορο δεν είναι να αναδειχθούν στη Διοίκηση του ΔΣΑ ακόμα περισσότεροι/ες αγωνιστές/τριες δικηγόροι-υπερασπιστές/τριες δικαιωμάτων που συσπειρώνονται γύρω από το ψηφοδέλτιο της Εναλλακτικής Παρέμβασης/Δικηγορική Ανατροπή με επικεφαλής και υποψήφιο πρόεδρο τον Θανάση Καμπαγιάννη. Σύσσωμη η Αριστερά οφείλει να ιεραρχήσει ψηλά το παραπάνω στόχο και να δώσει πολιτικό αγώνα για την επίτευξή του.

Απαιτείται όμως και κάτι ακόμα. Η ωριμότητα να κατανοήσουμε την αυτοτέλεια του πολιτικού πεδίου, την ανάγκη δηλαδή έκφρασης του κόσμου που αντιστέκεται και σε στιγμές βγαίνει στο προσκήνιο και αντιπαρατίθεται ανοιχτά με τις πολιτικές της ΝΔ (Νέα Σμύρνη, φοιτητικό κίνημα 2024, Τέμπη, Παλαιστινιακό), μέσω μιας μετωπικής πολιτικής και εκλογικής παρέμβασης χωρίς αποκλεισμούς αλλά με σαφείς στόχους μέσα σε μια ολοένα και πιο ζοφερή πραγματικότητα: ανασυγκρότηση του ριζοσπαστικού χώρου, ορατότητα της Αριστεράς, πραγματικά αριστερή αντιπολίτευση στον Μητσοτάκη πάνω στα βασικά ζητήματα της συγκυρίας, αντιφασιστικό ανάχωμα στην ακροδεξιά κατρακύλα και σκληρή άρνηση στους «νέους σωτήρες» που ετοιμάζει να μας πλασάρει το σύστημα με την επανεμφάνιση Τσίπρα αλλά και όσων επιλέξουν να τον ακολουθήσουν.